

SILTAVALTAKUNTA

SILTA-
VALTAKUNTA

DANIELLE L.
JENSEN

DOCENDO

Siltavaltakunta

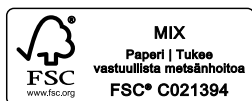
DANIELLE L.
JENSEN

SILTA- VALTAKUNTA

SILTAVALTAKUNTA

Englannin kielestä suomentanut Ronja Erkko

DOCENDO

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuperäisteos

The Bridge Kingdom

Copyright © 2018 by Danielle L. Jensen

Bonus content copyright © 2024 by Danielle L. Jensen

Penguin Random House values and supports copyright. Copyright fuels creativity, encourages diverse voices, promotes free speech, and creates a vibrant culture. Thank you for buying an authorized edition of this book and for complying with copyright laws by not reproducing, scanning, or distributing any part of it in any form without permission. You are supporting writers and allowing Penguin Random House to continue to publish books for every reader. Please note that no part of this book may be used or reproduced in any manner for the purpose of training artificial intelligence technologies or systems.

Published in the United States by Del Rey, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC, New York.
DEL REY and the CIRCLE colophon are registered trademarks of Penguin Random House LLC.

Originally published as an audio original by Audible in 2018 and subsequently self-published in print and digital formats by Danielle L. Jensen in 2019.

Bonus content originally appeared on the author's website.

Published in agreement with Sebes & Bisseling Literary Agency.
All rights reserved.

Suomenkielinen laitos

© Docendo, 2026

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
www.docendo.fi

Suomennos: Ronja Erkkö

Kannen suunnittelu: Regina Flath

Kannen kuvitus: Eevien Tan

Ulkoasu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-850-777-2

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@docendo.fi

Spencerille

LUKU 1

LARA

Lara nojasi kyynärpäitään matalaan hiekkakiviseen muuriin ja tuijotti hehkuvaa aurinkoa, joka laski kaukaisten vuorten huippujen taakse. Välissä ei ollut kuin polttavan kuumia hiekkadyynejä, skorpioneja ja jokunen lisko. Maasto oli kulkukelvotonta kenelle tahansa, jolla ei ollut hyvää kamelia, kunnollisia muonavarastoja ja aimo annosta onnea.

Ei niin, etteikö Lara olisi halunnut koettaa onneaan useammin kuin kerran.

Kumistimen värähtelevä ääni kaikui leirin yllä. Se oli kutsunut Laraa illalliselle joka ilta viimeisen viidentoista vuoden ajan, mutta tänä iltana ääni rämisi hänen lävitseen kuin sotarumpu. Lara veti syvään henkeä rauhoittaakseen hermojaan, pyörähti sitten ympäri ja asteli harjoituskentän poikki kohti korkealle kohoavia palmupuita ruusunpunaiset helmat hulmuten henkäyksenohuina jalkoja vasten. Kaikki hänen yksitoista sisarpuoltaan lähestyivät samaa paikkaa puettuina erilaisiin mekkoihin, joiden värit viehkeyden rouva oli huolellisesti valinnut korostamaan kunkin parhaita piirteitä.

Lara inhosi vaaleanpunaista, mutta kukaan ei ollut kysynyt hänen mielipidettään.

Sisaret olivat viettäneet leirin vankeudessa viisitoista vuotta, ja tämä olisi heidän viimeinen iltansa yhdessä. Mietiskelyn mestari oli

kehottanut heitä viettämään illallista edeltävän tunnin valitsemassaan paikassa ja pohtimaan kaiken oppimansa lisäksi sitä, mitä he saavuttaisivat heille annetuilla työkaluilla.

Tai ainakin yksi heistä saavuttaisi.

Vieno tuulenvire leyhäytti keitaan tuoksun Laran nenään. Siinä oli hedelmien ja lehtevien vihannesten tuoksua ja ruskistuvan lihan aromia, mutta ennen kaikkea siitä huokui vesi. Kallisarvoinen vesi. Leiri sijaitsi Punaisen aavikon keskellä, yhdellä sen harvoista lähteistä, mutta se oli kaukana karavaanien reiteistä. Paikka oli eristyksissä. Salainen.

Juuri niin heidän isänsä Maridrinan kuningas tahtoi asian olevan. Ja päätellen siitä, mitä Laralle oli kerrottu, hän sai tavalla tai toisella aina tahtomansa.

Lara pysähtyi harjoituskentän reunalle, pyyhkäisi jalkapohjien hiekat pohkeita vasten ja sujautti jalkansa siroihin korkeakorkoisiin sandaaleihin. Hänen käyntinsä oli niissä yhtä varmaa kuin taistelusaappaissa.

Kop, kop, kop. Korot toistivat hakkaavan sydämen nopeaa sykettä, kun hän käveli mosaiikkitiilistä polkua pitkin ja ylitti pienen sillan. Kieli-soitinten vaimeat sävelet kohosivat veden solinan ylle. Muusikot olivat saapuneet isän seurueen mukana tarjotakseen viihdykettä illan juhlissa.

Lara ei uskonut, että he koskaan lähtisivät paluumatkalle.

Hikipisara juoksi Laran selkää pitkin ja hihna, joka kiinnitti veitsen hänen sisäreiteensä, oli jo kostea. *Sinä et kuole tänä yönä*, hän hoki hiljaa itselleen. *Et tänä yönä.*

Lara ja hänen sisarensa lähestyivät keitaan keskusta, sisäpihaa, jonka ympäröivä lähde muutti vihreäksi saareksi. He kävelivät kohti valtavaa silkillä katettua pöytää, joka notkui hopeisten aterimien ja astioiden painosta. Niitä tarvittiin yli kahteentoista ruokalajiin, jotka odottivat katveessa. Palvelijat, kaikki mykkiä, seisoivat kolmentoista tuolin takana katseet tiukasti alas luotuina. Sisarusten lähestyessä he vetivät tuolit taaksepäin. Lara istuutui ja tiesi katsomattakin, että hänen allaan olisi ruusunpunainen tyyny.

Kukaan sisarista ei puhunut.

Pöydän alla Lara tunsikin käden tarttuvan omaansa. Hän vilkaisi syrjäsilmillä vasemmalle, kohtasi nopeasti Sarhinan katseen ja loi silmänsä takaisin lautaseen. Kaikki kaksitoista nuorta naista olivat kuninkaan tyttäriä, nyt kaksikymmenvuotiaita, kukin eri vaimolle syntyneitä. Lara ja hänen sisarpuolensa oli tuotu tähän salaiseen paikkaan käymään läpi koulutus, jollaista yksikään maridrinalainen tyttö ei ollut koskaan aiemmin saanut. Ja nyt tuo koulutus oli päättynyt.

Laran vatsaa kipristeli, ja hän päästi Sarhinan käden irti. Läheisimmän sisaren iho tuntui viileältä ja kuivalta verrattuna hänen omaansa, ja se sai hänet voimaan pahoin.

Kumistin soi taas, ja muusikot hiljenivät tyttöjen noustessa seisomaan. Seuraavassa hetkessä heidän isänsä ilmaantui paikalle. Hopeiset hiukset hohtivat lampun valossa hänen kulkiessaan polkua heitä kohti, taivaansiniset silmät niin samanlaisina kuin tyttärillään. Hiki virtasi noroina pitkin Laran jalkoja, mutta koulutus oli opettanut hänet kiinnittämään huomiota joka yksityiskohtaan. Isän indigonsiniseen takkiin. Saappaiden kuluneeseen nahkaan. Vyöllä riippuvaan miekkaan. Ja, kun isä kääntyi kiertämään pöydän, selkärangan myötäisesti piilotetun veitsen tuskin erottuviin ääriviivoihin.

Isä istuutui. Lara ja hänen sisarensa seurasivat ääneti esimerkkiä.

”Tyttäret.” Maridrinan kuningas Silas Veliant hymyili, nojautui taaksepäin tuolissaan ja odotti maistajansa nyökkäystä ennen kuin otti pitkän siemauksen viiniä. Kaikki pöydän ääressä tekivät samoin, mutta Lara tuskin maistoi verenpunaista nestettä kielellään.

”Te olette minun kalleimmat aarteeni”, Silas julisti, ja pikaria pitelevä käsi teki laajan kaaren hänen puhuessaan. ”Kahdestakymmenestä leiriin tuodusta jälkeläisestääni vain te olette jäljellä. On saavutus, että te olette selvinneet ja vieläpä kukoistatte, sillä koulutukseen olisi ollut koettelemus jopa miehistä parhaimmille. Ettekä te ole miehiä.”

Samainen koulutus oli ainoa asia, joka esti Laraa siristämästä silmiään, näyttämästä mitään tunteita.

”Teidät tuotiin tänne, jotta voisin päättää, kuka teistä on paras. Kuka teistä on oleva tikanini pimeydessä. Kuka teistä on nouseva Ithicanan kuningattareksi.” Kuninkaan katseessa oli yhtä paljon myötätuntoa kuin aavikon skorpionilla. ”Kuka teistä on murtava Ithicanan puolustuksen ja siten palauttava Maridrinan entiseen loistonsa?”

Lara nyökkäsi kerran, ja kaikki sisaret tekivät samoin. Kukaan ei ollut odottavalla kannalla, ei ainakaan isän valinnasta. Se oli tehty jo päiviä aiemmin. Marylyn istui pöydän vastakkaisessa päässä kultaiset hiukset palmikoituna kruunuksi otsalle, ja kullanvärinen mekko täydensi komeuden. Marylyn oli ollut ilmeinen valinta: loistavan älykäs, suopea, kaunis kuin auringonnousu – ja lumoava kuin auringonlasku.

Ei, he odottivat sitä, mitä seuraavaksi tapahtuisi. Oli jo päätetty, kuka tarjottaisiin vaimoksi Ithicanan valtakunnan kruununprinssille – nykyiselle kuninkaalle. Epäselvää oli enää, mikä muiden sisarten kohtalo olisi. He olivat kuninkaallista verta, ja se teki heistä arvokkaita.

Kahtena viime yönä koko sisarkatras, Marylyn mukaan lukien, oli kerääntynyt yhteen tyynykasalle arvuuttelemaan tulevaa. Kenelle kuninkaan visiirille heidät kenties naitettaisiin. Mille muille valtakunnille heitä tarjottaisiin morsiamiksi. Michellä tai valtakunnalla ei ollut juuri merkitystä. Tytöt välittivät vain siitä, että saisivat vihdoin jättää leirin taakseen.

Noina pitkinä öinä Lara oli levännyt syrjässä ottamatta osaa keskusteluun ja käyttänyt ajan tarkkaillakseen sisariaan. Rakastaakseen heitä. Muistaakseen, miten hän oli riidellyt heidän kanssaan yhtä usein kuin syleillyt heitä tiukasti. Hän halusi muistaa heidän hymynsä. Heidän silmänsä. Tavan, jolla he yhä vieläkin aikuisina käpertyivät yhteen kuin kasa emostaan erotettuja koiranpentuja.

Sillä Lara tiesi jotakin, mitä muut eivät tienneet: isä aikoi sallia vain *yhden* sisarista lähteä leiristä. Ja tuo yksi olisi Ithicanan tuleva kuningatar.

Laran eteen asetettiin juustolla ja värikkäillä hedelmillä koristeltu salaatti, ja hän söi konemaisesti. *Sinä jätät henkiin, sinä jätät henkiin, sinä jätät henkiin*, hän hoki itselleen.

”Niin pitkälle kuin muisti yltää, Ithicana on hallinnut kauppaa rautaisella kädellä, luonut ja tuhonnut valtakuntia kuin synkkä jumala.” Heidän isänsä silmät leimusivat kirkkaina, kun hän puhutteli heitä. ”Minun isäni, hänen isänsä sekä hänen isänsä ennen häntä yrittivät jokainen murtaa Siltavaltakunnan. He kokeilivat salamurhaajia, sotaa, kauppa-saartoja, kaikkia kuviteltavissa olevia keinoja. Mutta kukaan heistä ei tullut ajatelleeksi kokeilla naista.”

Silas hymyili ovelasti. ”Maridrinan naiset ovat pehmeitä. He ovat heikkoja. Heistä ei ole muuhun kuin kodinhoitoon ja kasvattamaan lapsia. Te kaksitoista olette kuitenkin toista maata.”

Lara ei silmäänsä räpäyttänyt. Kukaan sisarista ei reagoinut, ja hetken ajan hän pohti, ymmärsikö isä, että jokainen heistä harkitsi puukottavansa tätä sydämeen noiden loukkaavien sanojen vuoksi. Isän pitäisi hyvin tietää, että jokainen heistä pystyisi siihen.

Silas jatkoi: ”Viisitoista vuotta sitten Ithicanan kuningas vaati pojalleen ja perilliselleen morsianta kunnianosoituksena. *Maksuna*.” Hän mutristi halveksivasti suutaan. ”Se paskiainen on ollut kuolleen jo vuoden, mutta nyt hänen poikansa vaatii perintöään. Ja Maridrina on valmis.” Isän katse välähti Marylynissa ja sitten palvelijoissa, jotka kiirehtivät korjaamaan salaattilautaset pois.

Lara aisti liikettä pimenevän illan varjoissa. Hän tunsu isän mukanaan tuoman sotilasjoukon läsnäolon. Palvelijat pelmahtivat paikalle höyryävien keittokulhojen kanssa, ja heidän edellään kiirivät kanelin ja purjosipulin tuoksut.

”Ithicanan ahneus, ylimielisyys ja halveksunta *teitä* kohtaan koituvat sen kohtaloksi.”

Lara siirsi katseensa isän kasvoista sisariinsa. Kaikesta heidän koulutuksesta ja tietämyksestään huolimatta isällä ei ollut aikomusta sallia kenenkään heistä, paitsi yhden valittunsa, elää tuntiakaan tämän illallisen jälkeen.

Keitot laskettiin heidän eteensä, ja sisarparvi odotti, että isän maistaja otti ensimmäisen suullisen ja nyökkäsi. Sitten he kohottivat lusikkansa ja alkoivat tottelevaisesti syödä.

Lara teki samoin.

Heidän isänsä uskoi, että älykkyys ja kauneus olisivat valitun tyttären tärkeimmät ominaisuudet. Valittu olisi tyttö, joka oli taitavin taistelija ja strategi ja osoittanut eniten lahjakkuutta makuuhuoneen taidoissa. Isä oli luullut tietävänsä, mitkä ominaisuudet merkitsivät eniten – mutta hän oli unohtanut yhden.

Laran vieressä Sarhina jäykistyi.

Olen pahoillani, Lara kuiskasi ääneti sisarilleen.

Samassa Sarhinan keho alkoi nykiä.

Rukoilen, että te saatte ansaitsemanne vapauden.

Sarhina sinkautti keittolusikkansa pöydän yli, mutta kukaan sisarista ei huomannut sitä. Kukaan heistä ei välittänyt. Sillä he kaikki olivat tukehtumaisillaan. Vaahto kupli huulilla, kun he haukkoivat kouristellen henkeään ja kaatuivat yksi toisensa jälkeen, kuka minnekin. Kunnes he makasivat liikkumatta.

Lara pani lusikkansa tyhjän kulhon viereen ja katsahti Marylyniin, joka oli tuupertunut kasvot edellä keittoonsa. Hän nousi, kiersi pöydän ja nosti sisarensa pään keittokulhosta. Hän puhdisti huolellisesti Marylynin kasvot ja asetteli tämän lepäämään poski pöytää vasten. Kun Lara jälleen kohotti katseensa, kalpeaksi valahtanut isä oli noussut seisomaan ja vetänyt miekan puoliksi tupesta. Varjoissa lymyilleet sotilaat syöksyivät eteenpäin ja saartoivat hätäntyneet palvelijat. Mutta kaikki tuijottivat häntä, aivan *joka ikinen*.

”Teit väärän valinnan, isä.” Lara seisoi vakaana puhuessaan kuninkaalleen. Hän tuijotti isäänsä ja antoi sielunsa synkän, ahneen ja itsekkään puolen nousta pintaan ja kohdata miehen silmästä silmään. ”*Minä olen Ithicanan tuleva kuningatar. Ja minä pakotan Siltavaltakunnan polvilleen.*”

LUKU 2 LARA

Lara tiesi, mitä seuraavaksi tapahtuisi, mutta se tapahtuikin sitten hyvin nopeasti. Silti hän oli varma, että jokainen yksityiskohta säilyisi kirkkaana hänen mielessään aina kuolinpäivään saakka. Isä tyrkkäsi miekan takaisin tuppeen ja ojentui koskettamaan lähimmän tytön kaulaa. Hän piteli sormiaan pitkään paikallaan samalla, kun Lara seiso i ja katseli ilmeettömänä. Sen jälkeen isä nyökkäsi kerran heitä ympäröiville sotilaille.

Miehet, joiden oli ollut tarkoitus surmata Lara ja hänen sisarensa, käänsivät miekkansa sen sijaan kohti palvelijoita, joiden kielettömät suut kirkuivat sanattomina heidän yrittäessään paeta verilöylyä. Muusikot lahdattiin. Saman kohtalon kokivat myös kokit kaukaisissa keittiöissä sekä palvelustytöt, jotka sijasivat lakanoita vuoteisiin, joissa ei enää koskaan nukuttaisi. Pian jäljellä oli enää ydinjoukko kuninkaan uskottuja sotilaita, kädet uhrien veren peitossa.

Lara oli pysynyt koko ajan aloillaan. Vain tieto siitä, että kahdestatoista tyttärestä yksin hän oli jäljellä – että hän oli viimeinen hevonen, jota oli enää mahdollista veikata – esti häntä taistelemasta tietään vapaaksi ja pakenemasta autiomaahan.

Erik, asemestari, ilmaantui palmujen välistä miekka kädessä kiillellen. Miehen katse siirtyi Larasta tämän sisarten liikkumattomiin hahmoihin,

ja hän soi Laralle surumielisen hymyn. ”En ole yllättynyt, että sinä olet yhä elossa, pikku torakka.”

Tuon lempinimen hän oli Laralle antanut, kun tämä oli saapunut leiriin viisivuotiaana ja puolikuolleen, sillä tytön retkikunta oli joutunut hiekkamyrskyyn matkallaan leiriin. ”Jää ja tuli voivat repiä maailman juuriltaan, mutta torakka selviää silti”, Erik oli sanonut. ”Kuten sinäkin.”

Lara saattoi olla torakka, mutta Erikin ansiosta hän oli yhä elossa. Kaksi yötä aiemmin Erik oli lähettänyt hänet harjoituskentälle rangaisuksena pienestä rikkomuksesta, ja hän oli kuullut isänsä uskottujen sotilaiden juonivan hänen ja sisarten murhaa. Tuota keskustelua oli johtanut Erik itse. Laran silmiä kirvelsi, kun hän katsoi miestä – miestä, joka oli ollut hänelle enemmän isä kuin tuo oikealla puolella seisova hopeahapsinen monarkki –, eikä hän sanonut mitään, ei edes hymyillyt vastaukseksi.

”Onko valmista?” hänen isänsä kysyi.

Erik nyökkäsi. ”Kaikki on vaiennettu, teidän majesteettinne. Paitsi minut.” Sitten hänen silmänsä välähtivät varjoihin, joita pöytälamput eivät kyenneet valaisemaan. ”Sekä Harakka.”

Juonimestari lipui esiin varjoista, ja Lara silmäsi kylmästi miestä, joka oli järjestänyt illan tapahtumat.

Harakka ilmoitti nasaaliäänellään, jota Lara oli aina inhonnut: ”Tyttö teki likaisen työn puolestasi.”

”Laran olisi pitänyt olla valintanne koko ajan.” Erikin ääni oli väritön ja silmät täyttyivät surusta niiden pyyhkäistessä kuolleiden tyttöjen ruumiiden yli. Sitten asemestarin katse kiinnittyi Laran kasvoihin.

Lara halusi tarttua veitseensä – miten Erik kehtasi surra heitä, kun ei ollut tehnyt elettäkään heidän pelastamiseen – mutta tuhannen tuntia koulutusta käski hänen pysytellä liikkumatta. Erik kumarsi kuninkaalleen: ”Maridrinan puolesta”, minkä jälkeen hän viilsi oman kurkkunsa auki.

Lara puri hammasta. Vatsan sisältö uhkasi tulla ylös kitkeränä, inhotavana ja täynnä samaa myrkyä, jota hän oli sisarilleen antanut. Hän

ei kuitenkaan kääntänyt katsettaan vaan pakotti itsensä seuraamaan, miten Erik lysähti maahan ja veri pulppusi suurina sykäyksinä kurkusta, kunnes sydän pysähtyi.

Harakka kiersi verilammikon ja astui kokonaan valoon. ”Miten dra-maattista.”

Harakka ei tietenkään ollut miehen oikea nimi. Se oli Serin, ja kai-kista sisaria vuosien varrella kouluttaneista henkilöistä hän oli ainoa, jonka oli sallittu lähteä leiristä ja palata retkiltään mielensä mukaan. Serin hallinnoi kuninkaan vakoojien ja salaliittojen verkostoa.

”Hän oli hyvä mies. Uskollinen alamainen.” Isän ääni ei ollut muut-tunut, ja Lara pohti, tarkoittiko hän sanojaan vai oliko se vain esitystä tilannetta tarkkaileville sotilaille. Vankkumattomalla uskollisuudellakin oli rajansa, eikä isä ollut mikään typerys.

Harakan kapeat silmät kääntyivät katsomaan Laraa. ”Kuten tiedätte, majesteetti, Lara ei ollut minun ensimmäinen valintani. Hän oli lähes kaikissa taidoissa huonoimpien joukossa, paitsi taistelussa. Hänen kiivas luonteensa otti jatkuvasti ylivallan. Marylyn”, Harakka viittasi hänen sisarensa, ”oli ilmiselvä valinta. Kaunis ja älykäs. Hän hallitsi mestaril-lisesti tunteensa, kuten niin *selvästi* osoitti viime päivien aikana.” Mies äännähti inhoavasti.

Oli totta, mitä Serin sanoi Marylynista, mutta se ei määritellyt sisarta kokonaan. Laran mieleen lipui kutsumattomia muistoja. Hän muisti sisarensa hoitaneen hellästi kissapesueen pahnanhajusta, joka oli nyt leirin lihavin kissa. Hän muisti, miten Marylyn oli kuunnellut hiljaa sisartensa huolia ja tarjonnut mitä parhaimpia neuvoja. Tai miten tämä oli lapsena antanut kaikille palvelijoille nimet, sillä oli pitänyt nimet-tömyyttä julmana. Sitten muistot hälvenivät ja jättivät jälkeensä vain liikkumattoman ruumiin, jonka kultainen tukka oli keiton kuorruttama.

”Sisareni oli liian kiltti.” Lara kääntyi taas isänsä puoleen sydän rin-nassa pamppaillen, kun hän haastoi tämän. ”Siltavaltakunnan tulevan kuningattaren on vieteltävä sen hallitsija. Saatava mies uskomaan viatto-muuteensa ja vilpittömyyteensä. Hänen on voitettava miehen luottamus

samalla, kun hän käyttää asemaansa oppiakseen tämän jokaisen heikkouden – aina siihen hetkeen saakka, kun hän pettää miehen. Marylyn ei ollut sellainen nainen.”

Isä tutki Laraa rävähtämättä ja nyökkäsi lopulta pienesti hyväksynnän merkiksi. ”Sinäkö sitten olet?”

”Kyllä olen.” Laran sydän pauhasi korvissa ja iho tuntui nihkeältä kuumuudesta huolimatta.

”Et ole usein väärässä, Serin”, Silas lausui. ”Mutta uskon, että tässä asiassa olet erehtynyt ja kohtalo puuttui peliin oikaistakseen virheesi.”

Juonimestari kivettyi, ja Lara pohti, tajusiko mies oman henkensä olevan nyt vaakalaudalla. ”Kuten sanotte, majesteetti. Laralla näyttää olevan ominaisuuksia, joita en ottanut kokeessani huomioon.”

”Kaikkein tärkein ominaisuus on armottomuus.” Kuningas tutkaili tyttärtään hetken ennen kuin kääntyi taas Harakan puoleen. ”Valmistakaa karavaani. Matka Ithicanaan alkaa tänä yönä.” Sitten hän hymyili Laralle kuin tämä olisi hänen kallein aarteensa. ”Tyttäreni on aika tavata tuleva aviomiehensä.”

LUKU 3 LARA

Lieskat nuolivat yötaivasta, kun karavaani lähti matkaan. Lara uskalsi vilkaista taakseen vain kerran ja katsoa palavaa leiriä, joka oli ollut hänen kotinsa. Verentahraamat seinät ja lattiat mustuivat tulen tuhotessa kaikki todisteet viisitoista vuotta kestäneestä juonesta. Koskemattomaksi jäisi vain keitaan sydän ja lähteen ympäröimä illallis-pöytä.

Se oli silti melkein enemmän kuin hän saattoi kestää, jättää uinuvat sisaret tulirenkaan saartamiksi tajuttomina ja avuttomina, kunnes Laran heille antamien rohdosten sekoitus lakkaisi vaikuttamasta. Heidän sydämensykkeensä, joka oli hidastunut vaarallisesti aina kuoleman porteille saakka, tulisi jo kiihtyä ja hengityksen olla havaittavissa niille, jotka katsoivat kyllin tarkkaan. Jos Lara olisi viivytellyt varmistaakseen sisarten turvallisuuden, hän olisi vain ottanut riskin kiinnijäämisestä ja vaarantanut kaiken.

”Älä polta heitä. Kalvakoot raadonsyöjät heidän luunsa puhtaiksi”, hän oli lausunut isälle vatsa velloen, ja tämä oli nauranut ja suostunut kammottavaan pyyntöön. Sisaret oli jätetty virumaan pöydän ääreen, teurastetut palvelijat verisenä kehänä heidän ympärillään.

Siihen sisaret heräisivät: tuleen ja kuolemaan. Mutta heillä olisi tulevaisuutta vain, jos isä uskoisi heidän vaienneen iäksi. Lara jatkaisi

tehtävää sillä välin, kun sisaret rakentaisivat omaa elämäänsä, nyt vapaina päättämään omasta kohtalostaan. Lara oli selittänyt tämän kirjeessä, jonka oli livauttanut Sarhinan taskuun, kun isä oli määrännyt tappamaan leirin selviytyjät. Henkiin ei ollut saanut jättää ketään, joka olisi voinut kuiskata sanankin petoksesta, joka nyt matkasi kohti Ithicanaa ja häitä.

Matka Punaisen aavikon halki olisi täynnä vaikeuksia ja vaaroja. Tosin sillä hetkellä Lara oli vakuuttunut, että pahin koettelemus olisi kuunnella koko matkan Harakan lörpöttelyä. Laran tammalla oli taakkanaan Marylynin myötäjäiset, joten Lara joutui ratsastamaan kamelin selässä juonimestarin takana.

”Tästä hetkestä alkaen sinun on oltava täydellinen maridrialainen neito”, Serin ohjeisti äänellä, joka raastoi Laran hermoja. ”Emme voi ottaa riskiä, että kukaan näkee sinun käyttäytyvän toisin. Edes ne, joita hänen majesteettinsa pitää uskollisina.” Harakka heitti merkitsevän katseen kuningas Silasin vartijoihin, jotka olivat valmistaneet karavaanin matkaan harjaantuneen tehokkaasti.

Kukaan heistä ei katsonut häntä.

Vartijat eivät tienneet, mikä Lara oli. Mihin hänet oli koulittu. Mikä hänen tarkoituksensa oli vihollisvaltakunnan kanssa solmitun sopimuksen lisäksi. Mutta he uskoivat hänen murhanneen sisarensa kylmäverisesti. Se sai Laran pohtimaan, miten pitkään isä antaisi vartijoiden elää.

”Miten sinä teit sen?”

Monen tunnin ratsastuksen jälkeen Harakan kysymys havahdutti Laran ajatuksistaan, ja vaikka mies oli selin häneen, hän kietoi valkean silkkihiuvin tiukemmin kasvoilleen. ”Myrkyllä.” Hän salli äänensä kuulostaa hieman happamalta.

Harakka tuhahti. ”Miten rohkeita me olemmekaan nyt, kun uskomme olevamme koskemattomia.”

Lara nuolaisi kuivia huuliaan ja tunsi nousevan auringon hehkun takanaan. Hän antoi itsensä liukua rauhallisuuden altaaseen, josta miehistelyn mestarin mukaan oli apua esimerkiksi strategioita laatiessa. ”Myrkytin keittolusikat.”

”Miten? Ethän tiennyt, mihin sinut istutettaisiin.”

”Myrkytin kaikki paitsi ne, jotka oli pantu pöydän pätyyn.”

Harakka oli hiljaa.

Lara jatkoi: ”Olen niellyt pieniä annoksia useita myrkkijä kasvatukseni sietokykyäni.” Silti hän oli puhdistautunut heti kun oli saanut tilaisuuden: oksentanut kerran toisensa jälkeen, kunnes vatsa oli tyhjä, ja ottanut sitten vastamyrkkyyä. Huimaus ja huonovointisuus olivat ainoita jäljellä olevia merkkejä siitä, että hänkin oli niellyt rohdesta.

Juonimestarin pikkuinen keho jähmettyi. ”Entä jos istumajärjestystä olisi muutettu? Olisit voinut tappaa kuninkaan.”

”Tyttäreni selvästikin uskoi, että riski kannatti ottaa.”

Lara kallisti päätään kuullessaan hevosen suitsissa kilisevät kellot. Heidän taakseen ratsastanut hevonen oli somistettu hopealla, siinä missä vartijoiden ratsujen tiu’ut oli valettu tinasta.

”Arvasit, että aioin tappaa tarpeettomat tytöt”, hänen isänsä sanoi. ”Etkä varoittanut sisariasi tai yrittänyt paeta vaan murhasit heidät ottaaksesi valitun paikan. Miksi?”

Koska jos tytöt olisivat joutuneet taistelemaan tiensä ulos leiristä, he olisivat joutuneet pakenemaan loppuelämänsä. Sisarten kuoleman lavastaminen oli ollut ainoa keino. ”Olen kenties viettänyt ikäni eristyksissä, isä, mutta valitsemasi opettajat ovat kouluttaneet minut hyvin. Tiedän, miten kansamme kärsii Ithicanan ikeen alla. Meidän on kukistettava vihollisemme, ja minä olen ainoa, joka siihen kykenee.”

”Murhasit siis sisaresi maasi tähden?” Isän ääni oli huvittunut.

Lara pakotti itsensä naurahtamaan kuivasti. ”Tuskin. Murhasin heidät, koska halusin elää.”

”Vaaransitko kuninkaan hengen pelastaaksesi oman nahkasi?” Serin kääntyi katsomaan Laraa kauhuissaan. Hän oli vastuussa tämän koulutuksesta, joten kuningas saattoi syyttää Seriniä kaikesta, mitä Lara oli tehnyt. Ja Maridrinan kuningas tunnettiin armottomuudestaan.

Sen sijaan Silas Veliant vain nauroi hilpeästi. ”Hän vaaransi sen ja voitti.” Hän kurotti työntämään Laran huivin sivuun ja kosketti

tyttärensä poskea. ”Kuningas Aren ei tiedä, mikä häneen osui, ennen kuin on liian myöhäistä. Hän saa vuoteeseensa mustan lesken.”

Ithicanan kuningas Aren, Laran tuleva aviomies.

Lara kuuli vain etäisesti, miten isä antoi vartijoilleen käskyn pystyttää leiri. Ryhmä aikoi nukkua päivän polttavimman kuumuuden yli.

Eräs vartijoista nosti Laran kamelin selästä, ja tämä istahti huovalle odottamaan, että miehet saivat leirin pystyyn. Hän käytti hetken hyväkseen ja pohti tulevaa.

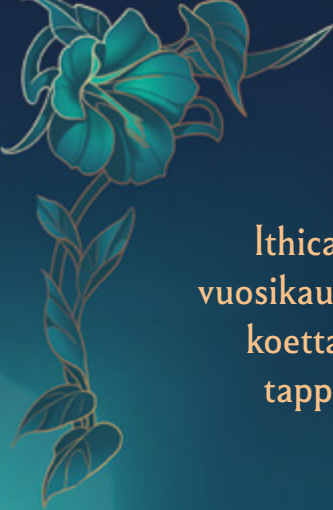
Lara tiesi Ithicanasta saman verran – luultavasti enemmänkin – kuin useimmat maridrinalaiset. Valtakunta oli yhtä salaperäinen kuin sumuihenkin: kahden mantereiden väliin levittäytyvää saariryhmää suojasivat myrskyisät meret, joista rantavetten puolustusrakenteet tekivät entistäkin petollisempia. Mutta se ei ollut syy Ithicanan mahtiin. Ei, syy siihen oli saarten välissä ja yläpuolella kiemurteleva silta – joka oli kymmenen kuukautta vuodesta ainoa turvallinen reitti matkustaa eri mantereiden välillä. Sillan avulla Ithicana piti kaupankäynnistä riippuvaiset valtakunnat nälissään. Epätoivoisina. Ja ennen kaikkea halukkaina maksamaan minkä tahansa hinnan, mitä Siltavaltakunta palveluksistaan vaati.

Lara näki telttansa nousseen pystyyn ja odotti, kunnes miehet olivat kantaneet hänen matkatavaransa sisään, ennen kuin pujahti tervetulleeseen varjoon. Hän hillitsi halunsa kiittää miehiä ohittaessaan heidät.

Lara oli tuskin ehtinyt riisua huiviaan, kun isä jo kumartui sisään oviaukosta Serin vanavedessä. ”Minun on alettava opettaa sinulle salakieltä”, juonimestari ilmoitti ja odotti kuninkaan istuutuvan, ennen kuin asettui Laraa vastapäätä. ”Marylyn sen kehitti. Pelkään pahoin, että salakielen opettaminen *sinulle* näin lyhyessä ajassa tulee olemaan vaikeaa.”

”Marylyn on kuollut”, Lara vastasi, siemaisi haaleaa vettä kenttäpullosta ja sulki korkin huolellisesti.

”Älä muistuta minua siitä”, Serin ärähti.

Ithicanan valtakuntaa on yritetty murtaa vuosikaudet. Maridrinan kuningas on päättänyt koettaa vielä yhtä, odottamatonta keinoa: tappavaksi soturiksi ja viettelijättäreksi koulutettua tytärtään.

Maridrinan prinsessa Lara on saanut koko ikänsä koulutusta yhtä ainoaa tavoitetta varten – hänen on naitava ja vieteltävä vihollisvaltakunnan paholaismainen kuningas ja sitten selvitettävä, kuinka valtakunta tuhoetaan. Se on ainoa keino pelastaa hänen oma puutteessa ja kärsimyksessä kärvistellyt kansansa. Mahtavaa siltää hallitseva Ithicana osoittautuu kuitenkin täysin toisenlaiseksi kuin hänelle on uskoteltu, ja niin osoittautuu myös kuningas Aren. Laran on tehtävä valinta: noudattaako hän suunnitelmaa ja hänelle kirjoitettua kohtaloa vai kuunteleeko hän sydäntään?

Siltavaltakunta avaa kuusiosaisen romantiasarjan, joka tarjoilee kiellettyä vetovoimaa, järjestettyä avioliittoa, kaksi näkökulmaa, juonittelua, maailmanrakennusta ja hitaasti syttyvää romanssia.

